

Resolució 43/2018, de 2 de març

Número d'expedient de la Reclamació: 44/2018

Administració reclamada: Ajuntament de Barcelona

Informació reclamada: Nombre de llicències d'obres majors pendents d'atorgament per més de sis mesos.

Sentit de la Resolució: Inadmissió.

Resum: La legislació de règim local, inclòs el Reglament orgànic municipal de Barcelona (ROM), estableix règims jurídics diferents per a les sol·licituds d'informació (article 12 del ROM), per una banda, i per a les preguntes (articles 64.2 i 98 del ROM), dualitat de règims que és perfectament coneguda pel grup municipal reclamant. Si bé la GAIP ve entenent que les sol·licituds d'informació dels electes locals que invoquen la legislació de règim local es poden acollir, sobre la base de la supletorietat de l'LTAIPBG, al procediment de garantia de la reclamació davant la GAIP, també és un criteri reiterat d'aquesta Comissió de garantia que les iniciatives dels i de les electes locals que s'anomenen a si mateixes preguntes i que invoquen el règim jurídic establert per a elles, sigui quin sigui el seu objecte material, no poden acollir-se a una via de garantia especialitzada per a les sol·licituds d'informació.

Paraules clau: Ajuntament. Electes locals. Llicències. Obres. Reclamació contra silenci. Inadmissió. Precs i Preguntes.

Ponent: Josep Mir Bagó.

Antecedents

1. El 21 de febrer de 2018 entra a la GAIP la Reclamació 36/2018, presentada pel Grup municipal popular (GMP) de Barcelona contra aquest Ajuntament, en relació amb diverses iniciatives que no haurien obtingut resposta municipal. Per tal d'ordenar-ne adequadament la tramitació, la GAIP procedeix, d'ofici, a escindir la Reclamació en diverses reclamacions, una per a cada una de les iniciatives formulades pel grup municipal reclamant a l'Ajuntament de Barcelona. Una de les escissions resultants és la Reclamació 44/2018, que té per objecte la pregunta indicada a l'antecedent següent. La persona reclamant no sol·licita el procediment de mediació previst a l'article 42 de la Llei 19/2014, de 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBG) i regulat pels articles 36 a 41 del Reglament de la GAIP promulgat pel Decret 111/2017, de 18 de juliol (RGAIP).
2. El 10 d'octubre de 2016, després d'invocar els articles 64.2 i 98 del Reglament Orgànic municipal de l'Ajuntament de Barcelona (ROM), el grup municipal reclamant formula la pregunta següent: "Quantes i quines sol·licituds de llicències d'obres majors de fa més de sis mesos estan

pendents de concedir-se i/o resoldre's per part de l'Ajuntament de Barcelona, desglossades per districtes (indicant l'assumpte i projecte, ubicació del projecte, districte, data de sol·licitud de la llicència, intiguitat, motius pels quals encara no s'ha concedir la llicència, situació actual, estat de tramitació, requeriments i/o notificacions realitzades i dates, i previsió de la data de resolució i resultat de la resolució de cadascun d'aquests expedients?". Aquesta mateixa pregunta és reiterada el 23 de gener de 2018.

3. La Reclamació presentada el 21 de febrer de 2018 assenyala que aquesta pregunta no hauria estat contestada per l'Ajuntament, malgrat que l'article 98.4 del ROM requereix resposta escrita als precís i preguntes dins del termini màxim d'un mes. Justifica la presentació de la Reclamació en el fet que l'objecte d'aquestes preguntes és una petició d'informació pública.

Fonaments jurídics

1. Inadmissibilitat de la Reclamació

Aquesta Reclamació té per objecte una pregunta formulada per regidors i regidores municipals, a l'empara de la legislació de règim local, que no hauria estat contestada pel govern municipal. Aquest fet obliga a plantejar la seva admissibilitat, tant per valorar fins a quin punt les iniciatives dels electes locals emparades en la legislació de règim local poden ser objecte de reclamació davant la GAIP, com per analitzar si aquesta via de garantia és aplicable a iniciatives que es qualifiquen expressament de preguntes i no de sol·licituds d'informació. Aquesta mateixa qüestió va ser abordada a la Resolució 66/2017, que resol diverses reclamacions presentades pel mateix GMP i aquest fonament jurídic segueix el seu mateix fil argumental.

A partir de la Resolució d'11 de febrer de 2016, sobre la Reclamació 4/2016, la GAIP ve admetent reiteradament reclamacions en relació amb sol·licituds d'informació municipal emparades en el dret a la informació reconegut a favor dels i de les electes locals per l'article 164 LMRLC. Tot i que la legislació de règim local remet directament a la jurisdicció contenciós administrativa l'eventual impugnació de tota mena de resolucions dels òrgans i autoritats locals, sense fer cap referència a la via de reclamació davant la GAIP, aquesta Comissió de Garantia ve entenent que això obeeix al fet que la legislació vigent de règim local és anterior a la de transparència, que institueix la reclamació davant d'un òrgan independent i especialitzat (la GAIP, en el cas de Catalunya); que aquesta via de reclamació és voluntària i en cap cas perjudica l'accés a la jurisdicció contenciós administrativa i, si escau, constitucional; que suposa un increment de les garanties jurídiques del dret a la informació que, si són a l'abast de la ciutadania en general, amb més raó han de poder ser accessibles als electes locals, que exerceixen un dret reforçat a la informació emparat en el de participació i representació política de l'article 23 de la Constitució; i que l'aplicació supletòria de la legislació de

transparència, inclosa la reclamació davant de la GAIP, respecte del dret a la informació regulat per la legislació de règim local, té empara tant a la legislació bàsica (disposició addicional 1a. 2 de la Llei 19/2013, de 9 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern, LTAIPBGE), com a la disposició addicional 1a. 2 LTAIPBG.

Les Reclamacions presentades a la GAIP per electes locals i que han estat admeses a tràmit demanen en tots els casos informació municipal, invocant o bé la legislació de transparència, o bé els preceptes de la legislació de règim local que reconeixen i regulen el seu dret a la informació de la respectiva entitat (articles 77 LRBRL, 164 LMRLC o/i preceptes reglamentaris que les desenvolupen), o bé genèricament l'article 23 de la Constitució, o bé no invoquen cap norma (supòsit aquest darrer expressament previst per l'article 18 LTAIPBG, que estableix que l'exercici del dret d'accés a la informació pública no requereix la invocació de cap norma). En canvi, la Reclamació que ara ens ocupa es planteja en relació amb una pregunta, i no amb una sol·licitud d'informació i invoca preceptes del ROM que regulen específicament les preguntes, i no les sol·licituds d'informació municipal.

La normativa de règim local fa una regulació diferent per a les figures dels precís i de les preguntes de la que la mateixa legislació estableix per a l'accés dels electes locals a la informació. La LRBRL es refereix al dret dels electes a formular precís, preguntes i mocions (i també a sol·licitar sessions extraordinàries dels òrgans col·legiats dels que en són membres, a participar a les seves sessions i votacions, a conèixer amb antelació les convocatòries i a tenir a la seva disposició la documentació corresponent) al seu article 46; en canvi, el seu dret d'accés a la informació és regulat al 77, que obliga al govern municipal a resoldre les sol·licituds en el termini màxim de cinc dies. Aquesta dualitat en la regulació d'una i de les altres iniciatives es manifesta també a l'LMRLC, que dedica l'article 164 a regular amb un cert detall el dret dels electes locals a la informació, mentre que el seu dret a formular precís i preguntes i a la participació en els òrgans col·legiats és regulat a altres preceptes (articles 98 a 103 i 165). Coherentment amb la diversitat de regulacions legals que s'acaba d'assenyalar, el ROM de l'Ajuntament de Barcelona fa una regulació separada del dret dels seus regidors i regidores a la informació (que és objecte de regulació molt detallada per part del seu article 12, dins del Títol II del ROM, sobre regidors i regidores) i dels precís i preguntes (articles 64 i 98, dins del Títol IV, relatiu al règim de funcionament dels òrgans municipals), i fins i tot preveu procediments diferents per exercir un i altre tipus d'iniciatives.

Tot i que sovint poden tenir trets comuns (per exemple, moltes vegades l'objecte de determinats precís i preguntes és obtenir informació i unes i altres iniciatives poden servir per exercir funcions de control del govern municipal), precís i preguntes, per una banda, i sol·licituds d'informació, per l'altra, tenen significació i dinàmiques diferents. Mentre que les sol·licituds d'informació són manifestació del dret a la informació, que és objecte d'una regulació precisa per la legislació de règim local (fins al punt de

garantir que han de ser objecte de resolució administrativa, que es presumeix estimatòria en cas de silenci administratiu) i es pot exercir de forma autònoma, amb diversitat de contextos i finalitats, els precs i preguntes són iniciatives de naturalesa molt més política que estrictament jurídica (no està clar que s'hagin de resoldre per acte administratiu i menys encara que la manca de resolució expressa en termini tingui efectes estimatoris, com és el cas de les sol·licituds d'informació), sovint vinculades al desenvolupament de les sessions dels òrgans col·legiats, fins al punt que poden formar part del seu ordre del dia, amb continguts usualment més relacionats amb l'impuls (els precs) o el capteniment (les preguntes), que amb la sol·licitud d'informació en sentit estricte, i si el seu objecte és aquest darrer, poden abastar el requeriment d'elaborar informació sobre un assumpte determinat i no limitar-se, com passa amb les sol·licituds d'informació en sentit estricte, a accedir a la informació existent; probablement per això, el termini donat per resoldre els precs i preguntes (un mes) és substancialment més llarg que el previst per a les sol·licituds d'informació (5 dies segons l'article 12 del ROM).

Aquesta diversitat de regulacions és perfectament coneguda pels reclamants, que fonamenten els seus precs i preguntes en els articles 64 i 98 del ROM, mentre que en altres de les seves iniciatives les anomenen sol·licituds d'informació i invoquen l'article 12 d'aquest mateix Reglament per fonamentar-les. A més, com ja s'ha dit al començament d'aquest apartat, el GMP ha obtingut anteriorment de la GAIP aquest mateix raonament davant de reclamacions formulades en relació amb precs o preguntes.

És molt qüestionable que es puguin servir d'un procediment de garantia instituït per l'LTAIPBG amb la finalitat de fer efectiu el dret d'accés a la informació pública, com és la Reclamació davant la GAIP, iniciatives que, amb independència del seu contingut material, s'anomenen a si mateixes com a precs o preguntes (defugint voluntàriament la qualificació de sol·licituds d'informació) i que s'emparen explícitament en preceptes diferents dels que regulen l'accés a la informació per part dels mateixos electes locals. Tot i que el GMP al·lega en la seva Reclamació que la seva pregunta conté de fet una petició d'informació, el cas és que també és perfectament coneixedor de la dualitat de règims jurídics exposada als paràgrafs anteriors per a aquestes diferents iniciatives i també ho és del criteri aplicat per la GAIP a diverses reclamacions seves anteriors. En conseqüència, i en aplicació d'un criteri reiterat per aquesta Comissió de Garantia, procedeix inadmetre aquesta Reclamació.

2. Publicitat de les resolucions de la GAIP

L'article 44 LTAIPBG preveu que les resolucions de la GAIP s'han de publicar en el portal de la Comissió previst a l'article 25 RGAIP, amb la dissociació prèvia de les dades personals.

Resolució

Sobre la base dels antecedents i fonaments jurídics exposats, el Ple de la GAIP, en la sessió de 2 de març de 2018, resol per unanimitat:

1. Inadmetre la Reclamació 44/2018 perquè no té per objecte una sol·licitud prèvia d'informació.
2. Declarar finalitzat el procediment relatiu a la Reclamació 44/2018 i disposar la publicació d'aquesta resolució al web de la GAIP.

Barcelona, 2 de març de 2018

Elisabet Samarra i Gallego

Presidenta

Contra aquesta resolució, que posa fi a la via administrativa, es pot interposar recurs contenciós administratiu davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en un termini de dos mesos, a comptar de l'endemà de la notificació de la resolució, d'acord amb la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.